

Marianne Jelvéd (RV):

Man får lyst til at spørge sig selv, hvorfor i alverden kvinderne overhovedet er kommet på arbejdsmarkedet. Det er de jo, fordi de ville og der viste sig en chance, fordi mændene ikke kunne klare det hele selv på arbejdsmarkedet. Så blev der plads til dem, og de kom derud i løbet af 1960'erne. Vi får så en masse børneinstitutioner, vi får barselorlov, vi får fri ved børns første sygedag, osv. Hvem kæmpede sig til de ordninger? Det var i hvert fald ikke mændene. Det var kvinderne, der gjorde det.

Jeg synes, det er hyklerisk at høre en stribe borgerlige kvinder stå heroppe og tale, som om dette omsorgsdagespørgsmål er kvindenæværdigende. Det er et led i en række initiativer for at skabe muligheder for, at kvinder kan være på arbejdsmarkedet og gøre karriere på lige fod med mænd. Fordi mændene endnu ikke har fundet ud af, at de har deres del af ansvaret derhjemme, er der nogle, der må tage kampen, og det er bl.a. omkring omsorgsdage. Det andet er pjat.

Jeg vil gerne sige om forslaget om omsorgsdage, at det kan vi ikke støtte, som det ligger her. For det første synes vi ikke, at det skal finansieres på den måde, der er lagt op til her. For det andet mener vi, at det i første omgang er for vidtgående, fordi det i virkeligheden er et overenskomstspørgsmål.

Det Radikale Venstre vil gerne være med til at smøre hjulene, så de gamle mænd, der forhandler overenskomsterne, kan finde ud af, hvad dette drejer sig om, indtil kvinderne får mandet sig op og kommer op på de poster, der forhandler overenskomsterne. Og det kan ikke gå hurtigt nok.

Det, vi gerne så, var, at man startede med 5 dage om året for 0-2-årige børn, nogenlunde efter de principper, der er foreslået her, men på dagpengeniveau. Det vil vi gerne drøfte, men ikke det, der ligger her. Det er for vidtgående, og det bliver for nemt for arbejdsmarkedet, at vi laver det på denne måde.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er jo et spørgsmål, der drejer sig om kvindekamp, og det drejer sig om børnene. Mange af de ordførere, der har været oppe, og det gælder næsten ligegyldigt hvilket parti det er, har først og fremmest talt om kvinderne.

Fra Kristeligt Folkepartis side vil vi gerne vende os til børnene, for hvem har betalt prisen i denne kamp mellem mænd og kvinder? Det har børnene. Der er overhovedet ikke plads til dem. Det var meget nemmere, hvis børnene slet ikke var der. Så kunne man gøre karriere, som man nu ville.

Man må også huske på, at der er virkelig mange enlige forsørgere, og der er mange af dem, der er kvinder. Man går ligesom hele tiden ud fra, at der er to, og så kan de sagtens dele det. Hvordan skal den enlige kvinde gøre karriere? Hun må vel have lige så meget ret som hende, der har en at dele det med.

Fra Kristeligt Folkepartis side mener vi, at hvis vi virkelig skal tage hensyn til børnene, så må vi se på, hvad børnene har mest behov for. Og så kunne det godt være, at forældrene, både mand og kvinde, skulle stille sig selv lidt i baggrunden en tid, i hvert fald mens børnene er små, og prioritere børnene meget højt. Så kunne det godt være, at vi ikke skulle diskutere, om man skulle have orlov til børnene eller ej, men at det var en selvfølge, at man havde muligheder for det, og ved overenskomstforhandlinger og andre initiativer sørge for, at forældrene kunne, hvis de ønskede det, være hjemme hos deres børn, i hvert fald de første par år. Det kan sagtens lade sig gøre, hvis man vil, medmindre kvindekamp er vigtigere end børnene, eller mandekamp er vigtigere end børnene, for det er de såmænd lige gode om på denne front.

Derfor vil vi gerne i Kristeligt Folkeparti have, at vi virkelig prøver på – det har vi prøvet på mange gange – at se på børnenes behov. Jeg glæder mig meget, når jeg taler med yngre kvinder – det er altså kvinder i tyverne – der gang på gang siger: Vi vil så forfærdelig gerne have lov at tage os af børnene de første par år. Vi vil gerne på arbejdsmarkedet, vi vil ikke miste forbindelsen.

Så må det være vores opgave at finde ud af, hvordan vi sikrer både mænd og kvinder på arbejdsmarkedet. De kan få lov til at være der og gøre karriere, alt efter hvad de nu vil, samtidig med at vi sikrer, at børnene ikke bliver tabere i det her spil, for ellers bliver de det. Derfor var det meget mere interessant, hvis det var børnene, der i dag havde været i centrum.

Jeg vil da sige, at selv om vi ikke kan støtte forslaget, forstår vi godt SF's intentioner. Jeg går ud fra, at det er børnene, der er det væsentli-